

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1521/2021
30.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3317/20 од 10.11.2020. године, у седници одржаној 30.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3317/20 од 10.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3317/20 од 10.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3424/18 од 11.06.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 01.04.2016. године, закључно са 31.09.2018. године, исплати износ од укупно 2.650.708,43 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке у корист тужиље обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.04.2016. године, закључно са 31.09.2018. године и исте упати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 265.108,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3317/20 од 10.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и предмет враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Наиме, предмет тражене правне заштите је исплата разлике плате до двоструког износа на основу обављеног рада и временаведеног на раду, у служби за борбу против организованог криминала, а правноснажном пресудом је тужбени захтев тужиље усвојен. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз судске одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 13.11.2018. године, а вредност побијаног потраживања износи 2.650.708,43 динара и не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић